Tef

- ULAN İPİ DE Mİ YÜRÜTTÜNÜZ!.

OKTAY HER SABAH YIKANIYOR

Çünkü

Temiz çocuğu her kes sever.

AFERİN

ARTIK RAHATIM

Çünkü onbaşı «rahat» dedi.

Ahmet Oğlu Hasan

AŞK MI? ŞÖHRET Mİ? PARA MI?

HİÇ BİRİ DEĞİL YA NE?

Nane

Muhittin Naneli Dropsları

Yalnız

30 GÜN İÇİN!..

Geri kalan günler pehriz edip içmeyin.

İÇKİ DÜŞMANLARI CEMİYETİ

BU YER SATIN ALINMIŞTIR.

SÜRAT FELÂKETTİR

Boşuna Doktora **GİTMEYİNİZ**

Kutbul zamen harcı alem fuyuzatı nazarı kelam kibar esbabı kıdem

CİNLİ HOCA

Bir nefeste bütün hastalık dertlerinizi derekap pirl pak eder. Kocası hovardalık eden hatunların yüreğine ferahlık verir. Yaptığı büyüler iki tertipte derhal tesirini gösterir. Polisten gizli çalıştığı için ölü yıkayıcı zarifânım vesitasıyle irtibat temin edilir.

DİKKAT: 16 yaşındaki kızlara hususî servis. Az tütsüye para alınmaz.

Deryazadelerin

BAHRİ

VAPURU -

PİRE, ROMA, NAPOLİ, TRİYESTE KAP, KAÇAK EŞYA YÜK VE 25 KADAR KAÇAK YOLCU İLE YARIN SAAT 9 DA DERYAZADELERİN YALILARININ İSKELESİNDEN HAREKET EDECEK. *acele*

Polise haber verilmesi rica olunur.

DİKKAT!.

Can yelekleri kanapelerin altındadır.

Akif Nuri'nin

SERGİSİ

Tanınmış manav Akif Nuri karpuz sergisi açılmıştır.

KESMECEDİR

Keleğine para alınmaz.

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bedii Faik
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rifat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferit Öngören
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar (Mıstık)
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Öktemer Köksal
Şadi Dinçcağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Tonguç
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan
Yüksel Ünsal

*

KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

*

KAPAK BASKI
AR-EL MATBAASI

*

DİZGİ VE TERTİP
HER GÜN MATBAASI

*

BASKI
ŞEHİR MATBAASI

*

Fiatı 100 kuruştur.

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : . . . . ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 1 ★ 20 EYLÜL 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 14

Birinci Madde!

«— TÜRKİYE LÂİK, DEMOKRATİK VE SOSYAL BİR CUMHURİYETTİR.»

Yeni anayasamızın ilk maddesi bu imiş!

Lûtfen gözlerinizi son haddine kadar açarak bakmayınız öyle!.. ne benim kalemimden kaçan, ne de elinizdeki derginin tertip dairesinde meydana gelen bir yanlışlık var ortada! Evet, anayasa komisyonundaki profesörlerimiz düşünmüş, tartmış ve nihayet yazmışlar:

— Türkiye lâik, demokratik ve sosyal bir cumhuriyettir!..

Pekiy.. böyle denecek yerde «Türkiye lâik bir cumhuriyettir» denmiş olsaydı, acaba aynı mânâ çıkmaz mıydı?.. Demokratik olmak, Cumhuriyetin ilk hayatî şartıdır. Ve sosyal olmak ise, aynı Cumhuriyetin soy adı!..

Demokratik ve sosyal bir Cumhuriyet!.. Affedersiniz ama bir anayasa maddesinden önce, diş macunu kutularındaki «dişleri temizleyip beyazlatan antiseptik diş macunu» deyimi akla gelmiyor mu? Demek hocalarımıza göre, demokratik ve sosyal olmıyan Cumhuriyet de vardır!..

Demagojinin çığlığını duyar gibiyim: «— Vardır ya, işte Sovyetler cumhuriyeti!» İyi ama, demokratik olmadığı için değil midir ki, onu cumhuriyet saymayız!.. Ve üzerlerine bir bulut gibi gerildiği toplumu bir insan kütlesi saymadığı için değil midir ki, sevmeyiz ve beğenmeyiz...

Doğrusu, mâdem her kelimenin «tahtında müstetir hüve» sini ve ayrılmaz unsurlarını teker teker sıralamak yoluna gidiyoruz, o halde lâiki de, demokratiki de, sosyali de açmalı değil miyiz?.. Hatta niçin Türkiye deyip geçmek?..

Meselâ Anayasanın ilk maddesi, bu anlayışa ve teferruatçılığa göre, artık şöyle olmalı:

— 772 Bin kilometre karelik, kuzey Batıda Batı Trakya, Batıda Adalar denizi, Kuzeyde Karadeniz, Güneyde Akdeniz ve Doğuda Ağrı dağları ile çevrili bulunan, Türklerin vatanı Türkiye, dini dünya ve her türlü devlet işlerinden ayıran lâik ve her dört yılda bir seçim yaparak idaresini kendi seçen demokratik ve nihayet iki ayaklı dünya insanlarının toplum hâlinde çalışıp yaşadıkları sosyal bir Cumhuriyettir!..

Ve tabiî aynı anayasanın son maddesi de artık ancak şöyle olabilir:

— İşbu Anayasa, sırf titiz oldukları mülâhazasıyla iki üyesi affedilmiş bulunan bir profesörler kurulu tarafından hazırlanmıştır!..

Bedii FAİK

HAFTANIN HATLARI

"DEVLET HAZİNESİNİ EN ÇOK AĞAOĞLU ZARARA SOKMUŞ...

DUŞÜKLER DURUŞMALARI SIRASINDA BİRBİRLERİYLE YÜZLEŞTİRİLECEK

C.H.P TÜZÜK TADİLATI ÇALIŞMALARI YAPIYOR...

YARI AYDIN

Haftanın kitabı

"MUTFAK ÇIKMAZI"

Tahsin Yücel

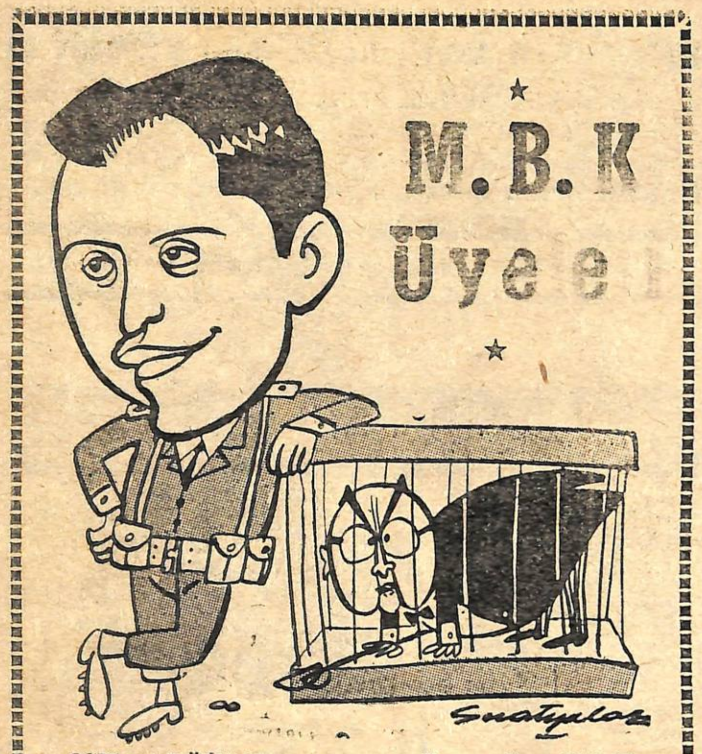

OSMAN KÖKSAL Çizen : Suat YALAZ

AHMET YILDIZ Çizen : Oğuz ARAL

SAMİ KÜÇÜK Çizen: Bedri KORAMAN

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

★ ADA VAPURUNDA

Istanbul Valisi Tulga'nın araya girmesi ile sona eren «Vatandaş Türkçe konuş» savaşı sırasında İstanbul'da geçmiş bir olay:

Ada vapurunda üç genç kız... Aralarında **Ingilizce** konuşuyorlar... Karşılarında oturan iki delikanlı:

— Türkçe konuşun, diye karışırlar.

Kızın biri:

— Size ne? der.

— Ne demek size ne? Burası Türkiye.

— Iyi ya, biz de Türküz.

— Öyleyse Türkçe konuşun.

— Siz karışamazsınız.

— Karışırız.

— Karışamazsınız.

Derken bir ağız kavgası... Kızlardan biri arka sırada oturan yaşlı bir adama seslenir:

— Baba, şunlara baksana...

Yanlarına gelip durumu öğrenince kızın babasının tepesi atar, delikanlılara bağırmaya başlar:

— Kızım İngilizce öğrensin diye ben yıllardanberi para döküyorum be, size ne oluyor...

★ DİL SÜRÇMESİ

Geçen hafta gazetelerde şöyle bir haber vardı:

« (......) kasabasında Ayşe adında bir kız, altı kişi tarafından dağa kaldırılmış ve altısının da tecavüzüne uğramıştır. Fakat Ayşe'nin, muayene sonunda bakire olduğu anlaşılmış ve mütecavizler yakalanmıştır.»

Yukardaki biçimi ile ikinci tümce, altı kişinin kıza tecavüzden değil de, kızı bakire olarak salıvermekten yakalandığını düşündürüyor.

Küçük bir dil yanlışı...

★ MEKTUPLAR

Düşüklerin mektupları, hatıra defterlerindeki yazılar yayınlandıkça, «Hiç doğru değil...» diyenler çıkıyor, kimsenin özel hayatına girmeye hakkımız yoktur. Bir düşüğün bilmem hangi kadınla aşk macerası bizi ilgilendirmez.»

Doğru ya, ancak bunların aşk mektupları da aşk mektubuna benzemiyor.

Söz gelişi, romancı Suzan Sözen'in Adnan Menderes'e yazdığı şu sözlere bakın: «İnsanlar menfaatleriyle mütefariktirler (Adam Smith). Bunu unutma Adnan.»

Aşk mektubu değil, ders kitabı.

NOT :

Tarım Bakanı Prof. Tosun'un, bakanlığı beş dakikada kabul ettiğine dair gazetelerde çıkan bir haber üzerine, burada «Evet» başlıklı bir yazı yazmıştım. Sayın bakan, gönderdiği bir mektupta, bu bakanlığı beş dakikada kabul etmediğini belirterek beni, konularının doğru olup olmadığını incelemeden yazı yazan fıkracılara bir örnek diye gösteriyor.

Önce «Beş dakika» meselesi hakkında verilen bilgi üzerine durumu açıklamayı kendime görev sayarım. Ayrıca ilgisinden, yaptığı açıklamadan ötürü sayın bakana teşekkür ederim. Ancak şunu da belirteyim ki, bir fıkra yazarı, gazete haberlerine dayanarak yazdığı zaman, dayanağının doğruluğunu araştırmak gücünde değildir. Bu bakımdan sayın bakanın benim yazımı değil, gazetelerde çıkan o haberin yanlışlığını açıklaması daha yerinde olurdu.

Melih Cevdet ANDAY

★★★

ÇİFTLİK

Devlet Üretme Çiftliklerinde de 42.000 liralık yolsuzluk meydana çıkarılmış. Gazeteler bunu önemli bir habermiş gibi bildirdiler.

Adı üzerinde Devlet Üretme Çiftliği. Elbetteki yolsuzluk olacak.

Yoksa Yassıada'daki kadar devletli, hangi çiftlikte ürüyebilirdi.

— Hadi gelsenize...

TANRI KULU

28 Nisan olayları sırasında, Kumkapı Polis karakolunda bir üniversite öğrencisini döverek öldürmekten sanık altı polis tevkif edilmiş.

Sanık polisler savunmaları sırasında:

— Biz emir kuluyuz. Diye acaip bir lâf etmişlerdir.

Bre insafsızlar!.. Emir kulu olacağınıza biraz Tanrı kulu olsaydınız ya...

BASIN KANUNU

Dirisi bir belâ idi. Yıllarca memleket aydınlarını kan kusturdu. En sonunda düşüklerinde başını yedi... Devrim hükûmetinin eski Adalet Bakanı da onun hışmına uğradı...

Sayın M. B. K. üyeleri artık onun «ölü» sayıldığını bildiler. Ölü sayılmasına ölü sayılıyor ama, dirisinden çektiğimiz gibi ölüsünden de çekiyoruz...

Gazetelerde okumuşsunuzdur.

İskenderunda eski basın kanununa göre 27 basın dâvâsı açılmış...

Ölüsü kandilli, gider ayak bile yapacağını yapıyor.

Demokrasinin TARİFİ

Denizyollarının Karadeniz hattında çalışan vapurlarında da hayvanlarla insanların bir arada seyahat ettikleri malûmdur.

İşte bu konuyu konuşan iki kişiden biri:

— Yahu demokrasi ne demektir? Diye sordu.

Aldığı cevap belki demokrasinin en güzel tarifi idi:

— Demokrasi insanlara hayvan muamelesi yapmayan bir idare şeklidir...

— MANEVİ ŞAHSİYETİME HAKARET ETTİ, BAY YARGIÇ...

Çıkarılacak şey

Yassıadalı düşüklerden Mithat Perin'in eşi, Perizat Perin bu ay içinde kocasının eski gazetesini çıkaracakmış...

Ah! Hammefendi ah, çıkaracak başka birşey bulamadınız mı?..

Yassıada'da

Din dersinde öğretmen öğrenciye sordu:

— Söyle bakalım oğlum, Azrail nerelerde dolaşır?

Çocuk biraz düşündükten sonra:

— Yassıada'da dolaşır efendim cevabını verdi...

EVLİYALIK

Düşük Başbakan Adnan Menderes'e iktidarı zamanında takılmayan sıfat kalmamıştı.

Evliyalık, Peygamberlik başlıca sıfatlarındandı. Hatta son günlerinde mübarek (!) adını kelimei şahadetin arasına bile sokmak isteyenler çıktı..

Biz önceleri düşük başbakana bu sıfatları takanlara çok kızıyorduk, ama Menderes'in çocuk düşürtmeye varıncaya kadar ortaya çıkan rezaletleri karşısında adamlara hak verdik..

Evliyalığını iddia eden bir bektaşiye bir kör kız getirmişler:

— Mademki evliyasın, aç bakalım şunun gözünü...

Bektaşi düşünmüş, taşınmış:

— Valla ağalar demiş. Biz Tanrı ile mukavele yaptık. Belden yukardaki delikleri o açacak, aşağısını da ben... yâni yukarı kısımların Allahı o, aşağı kısımlarında evliyası benim.

Düşük Menderes'in evliyalığını anladınız değil mi?

Düşüklerin falcısı yakalandı — Gazeteler —

— BİZ SUÇSUZUZ, NE DEDİ İSE ONU YAPTIK...

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

İstanbul Belediyesi Sayın Başkanına dert yanıyorum.

Yukarda imzası bulunan ben, Rusumat Emaneti Hukuk Müşaviri merhum Yusuf İzzet Beyin oğluyum. 1896 yılı Ekim ayının onüçüncü günü, Sultanahmette, Dizdariye Mahallesinde, Medrese sokağının 3 numaralı evinde doğmuşum. Büyük babamın mutasarrıf ve kumandan olduğu Taşlıcaya gittim, Manastıra, Gevgiliye gittim, bugün sadece ismi yadigâr kalan Selânikteki çiftliğimiz Sedese gittim, Rodos adasına gittim, babamın genç yaşta hayata gözlerini yumduğu Heybeliadaya gittim, ama bütün bu gidişler geçiciydi, ben Medrese sokağında doğdum, o sokakta büyüdüm, ilk okulum Tefeyyüz mektebini oradayken bitirdim, İdadi tahsilimi Burhan-ı Terakki okulunda o sokakta oturduğum zaman yaptım. Mekteb-i Sultaniye o sokaktayken yazıldım, o sokakta sünnet oldum, ilk aşkın tadını o sokakta tattım.

Dizdariye mahallesinin Medrese sokağı efradı hayli kalabalık bir aile yuvasından farksızdı. Ölümde bütün mahalle yas tutar, düğünde bütün mahalle neşelenir, darda kalana bütün mahalle yardım ederdi.

Medrese sokağında yatsı namazına kadar hayat vardı, namazdan sonra herkes evine döner, ışıkların çoğu söner ve sokaktan kışın bozacı, yazın dondurmacıdan başka geçen olmazdı.

Sokağın iki gediklisi, Bekçi ile Karabaştı. Bekçinin o zamanlar mânâsı vardı: Ölüme koşan bekçi, düğüne koşan bekçi, keçe silken bekçi, yük taşıyan bekçiydi. Aldığı parayı hakkeden adamdı.

Karabaşın da önemi büyüktü. Sokağın asıl bekçisi Karabaştı. Gece, duyulan bir ayak sesine havlıyorsa, sokağa bir yabancı girdi demekti. Sokak sâkinlerinin kokularını uzaktan alır ve rahat rahat uykusuna, başını kımıldatmadan devam ederdi. Karabaşı hergün bir ev besler ve Karabaş karnını doyuracak olan evin sırasını hiç şaşırmazdı. Bir evden ölü çıkacağı gün, Karabaşı kuyruğunu kıstırmış, ölü evinin önünde kulakları sarkık, boynu bükük görürdük, düğün evinin kapısında ise, Karabaş, gözlerinin içi gülerek kuyruk sallardı.

Bugün Teşvikiyenin Topağacı denen mahallesinde oturuyorum. Sokağım Ihlamur sokağı. Burada da Karabaşlar var; ama ne Karabaşlar... Bütün marifetlerini geceyarısına doğru gösteriyorlar. Gündüzleri hepsi Karamanın koyunları, gece çıkıyorlar. Saat yirmi üçe doğru bir ulumadır başlıyor, arkadan havlamalar yükseliyor. Bu köpekler korosunun kafayı kazıklayan, kulakları kazıyan kaşları kazmalayan kakafonisini kabil değil tarif edemem. Kırk küp, kırkının da kulpu kırık küp, keşkekçinin keşkeklenmiş keşkek kepçesinden beter bir kakafoni... Ben deyeyim kırk siz deyin yüz kırk köpek... Ufuklardan ufuklara uyanan yankıları da kale alırsanız, bin kırk köpek havlayıp uluyor sanılır.

İstanbulun Karabaşları altmış yıl önce mahallelerin sâdık birer bendesiydi, ama gitgide soysuzlaştılar ve nihayet zararlı olmaya başladılar. Bu zararı ilk önleyen rahmetli Cemil Topuzlu oldu. Bir gece hepsini toplatıp Hayırsız adaya sürdürdü.

Hâni dertyanarken akıl öğretmek gibi olmasın ama, bugün de Karabaşların toplatılmaları gerektir. Sayın Belediye başkanından hurafeye kulak asmamasını rica edeyim. Hoş, hurafelere savaş açan bir rejimin icraatcısı elbetteki boş lâfa omuz silker. Buna rağmen hatırlatayım: Köpeklerin toplanıp sürülmeleri ne İstanbula uğursuzluk getirdi ne de Topuzluya. Şehrimiz ondanberi geliştikçe gelişti ve rahmetli Topuzlu, doksan yaşına kadar müreffeh bir ömür sürdü.

İstanbulun derdi yalnız ekmek, süt, su, kabzımal, yol ve bekçi derdi değildir, bir de köpek derdi vardır ve bu başıboşluk sürdürülürse köpek büyük dert olacaktır.

Bu derdi sürdürmektense köpekleri sürmek daha iyi olmaz mı? diyorum.

DÜNYANIN EN AĞIR YÜKÜ

Babası küçük Yılmaza sordu:

— Oğlum, dünyanın en ağır yükü nedir?..

— Antidemokratik kanunlardır babacığım.

— Neden?..

— Baksana bir türlü kaldırılamıyor...

S. SÖZEN'İN İNSANLARI

Suzan Sözen, düşük Adnan Menderese yazdığı mektupların birinde diyor ki:

«İnsanlara bakıp, insan olduğuma üzülüyorum. İki ayak üstüne oturtulmuş mideler. Pis bağırsaklarını deşeceğim geliyor...

Eh!.. Canım Suzan Sözen'in tanıdığı insanlar başka türlü olacak değil ya!..

MOTOSİKLET

Mussolini'nin büyük oğlu bir gün günah çıkartmak için Papa'ya gitti:

— Muhterem peder, dedi, Faşist Partisi kasasından yüz bin liret çalmıştım. Günahımı itiraf ediyorum.

— Çok fena etmişsiniz, oğlum. Kefaretini ödemek için San Pietro meydanını otuz üç kere koşarak devredeceksiniz.

Bir hafta sonra Musolini'nin ikinci oğlu Papa'nın huzuruna gelerek günah çıkartıyordu:

— Mukaddes peder, Faşist Partisi kasasından bir milyon liret çaldığımı itiraf ediyorum.

Papa:

— Büyük günah işlemişsin, dedi. Ağabeyine yüz bin frank için San Pietro meydanını otuz üç kere devretmek cezasını verdim. Sen de on misli fazla, üç yüz otuz defa devredeceksin.

Birkaç gün sonra, oğullarıyle yemek yerken Musolini:

— Çok günahım var, dedi, bir gün Papa'ya gidip günah çıkarsam fena olmıyacak.

İkinci oğlu atıldı:

— Baba, dedi, daha önce bir motosiklet alsan fena olmaz.

HANOĞLU ...

Bilindiği gibi Yahudiler de bizdeki sünnete benzer ufak bir operasyon geçirirler.

Fransız Başbakanlarından Mendes France bir gün Mecliste konuşurken bir muhalifinin:

— Sen bir Yahudisin!.

Diye bağırması üzerine:

— Karnınızdan mı öğrendiniz? Cevabını vermişti..

Ünlü Seksüel Prodüktör Arif Hanoğlu'nun pazara çıkan kirli çamaşırları karşısında hatırımıza bu fıkra geldi.

Demokrat Partinin ateşli hatiplerinden Hanoğlu bir seçim konuşmasında «Kasım Gülek'in sünnetsiz» olduğunu ileri sürmüştü.

Bu işi nasıl öğrendiği şimdi anlaşıldı değil mi?..

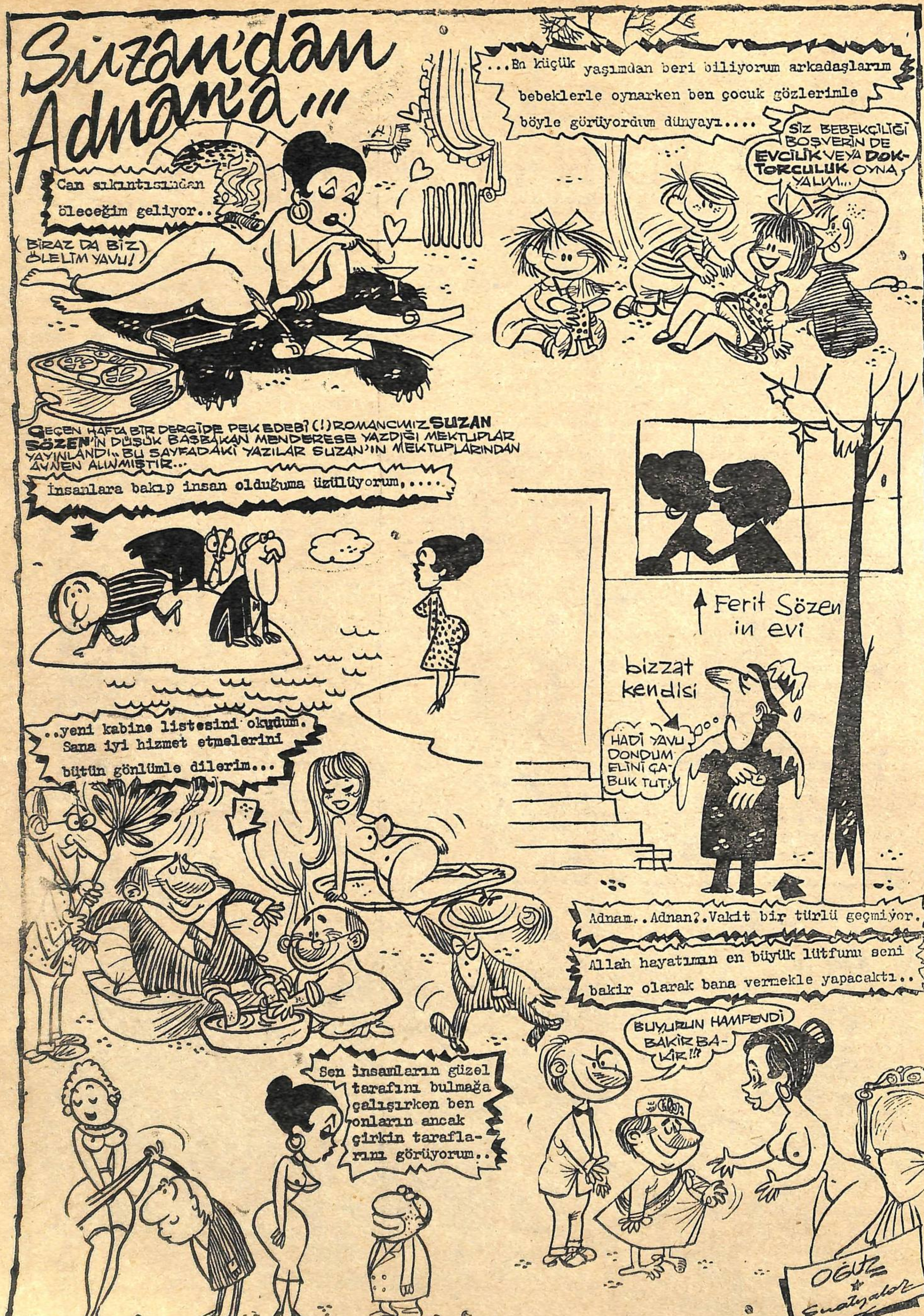
Süzan'dan Adnan'a...
Can sıkıntısından öleceğim geliyor..
BİRAZ DA BİZ ÖLELİM YAVU!
...En küçük yaşımdan beri biliyorum arkadaşlarım bebeklerle oynarken ben çocuk gözlerimle böyle görüyordum dünyayı....
SİZ BEBEKÇİLİĞİ BOŞVERİN DE EVCİLİK VEYA DOKTORCULUK OYNAYALIM...
GEÇEN HAFTA BİR DERGİDE PEK EDEBİ (!) ROMANCIMIZ SUZAN SÖZEN'İN DÜŞÜK BAŞBAKAN MENDERESE YAZDIĞI MEKTUPLAR YAYINLANDI.. BU SAYFADAKİ YAZILAR SUZAN'IN MEKTUPLARINDAN AYNEN ALINMIŞTIR...
İnsanlara bakıp insan olduğuma üzülüyorum,....
Ferit Sözen in evi
bizzat kendisi
HADİ YAVU DONDUM ELİNİ ÇABUK TUT!
..yeni kabine listesini okudum. Sana iyi hizmet etmelerini bütün gönlümle dilerim...
Adnam..Adnan?.Vakit bir türlü geçmiyor.
Allah hayatımın en büyük lütfunu seni bakir olarak bana vermekle yapacaktı..
BUYURUN HAMFENDİ BAKİR BAKİR!?
Sen insanların güzel tarafını bulmağa çalışırken ben onların ancak çirkin taraflarını görüyorum..
OĞUZ

AYDIN'LI APOLLON

YAZAN : Adnan VELİ

Canım Adnan'ım..

Gecenin ikisinde yazıyorum bu mektubu sana.. İçimde beliren yalnızlık duygusu, beni gene mıncıklamıya başladı. Yoo hayır, yalnız değilim.. Seni düşündüğüm vakit kendimi yalnız saymıyorum artık. Şimdi sen benim omuzlarımdan bu yazdığım satırları okuyor gibisin ve ben senin nefesinin tatlı sıcaklığını yüzümde hissediyorum.

Romeo'm benim. Son romanımın kahramanı gene sensin. Gene sen o kadını kollarının arasına alıyorsun. Gene sen o...nla çakıllı yollarda beraber yürüyorsun. Gene sen o kadınla deniz kenarındaki kayalıklarda oturuyorsun. Ona, gene sen sarılıyorsun. Gene sen onu öpüyor, öpüyor, öpüyorsun.. Gene sen her şeyde varsın. Gene sen, gene seeeeeen!..

My Darling,

Niye beni ihmal ediyorsun bu kadar. «Ruhumu sırf sen dolduruyorsun» dediğin kadın ben değil miyim?.. «Bütün varlığımı tutuşturan sensin» dediğin kadın ben değil miyim?.. «Kanıma ateşler akıtan sensin» dediğin kadın gene ben değil miyim?.. Ne oldu sana şeri?.. Vefasızlığınla beni böyle saracağına, kollarınla sarsana..

Adnan!.. Mitolojik erkeğim benim!.. Gözlerinde yanan ateş, beni hem ısıtır, hem aydınlatırdı. Şimdi artık üşüyorum, karanlıktayım. Beni hep oyalıyorsun, bugün yarın diye diye.. Duyduğuma göre Ayhan'a gidiyormuşsun.. Yapma bunu Adnan.. Herşeyi yap, ama bunu yapma.. Hatta Meclisi feshet, rejimi değiştir, Halk Partisini kapat, İnönü'yü hudut dışı et, Kasım Gülek'i zindanlarda çürüt, gazetecileri kamplarda öldür, Üniversiteyi toz duman et.. Ama katiyen Ayhan'a gitme.. Belki sen, Ayhan'da da bir şeyler buluyorsun. Ama bende bulduklarını onda da bulabileceğini hiç sanmıyorum. Bunu sen de zaman zaman söylerdin. Ruhum şefkatli ama aç.. Benliğim seninle dolu ama sensiz. Varlığım perişan.. Kalbim durmamacasına inliyor. Ne bileyim ben. Kalkınan Türkiye gibi bir şey oldum..

Adnanım, Aydınlı Apollon'um benim!..

Dün akşam gene Brahms'ı dinliyordum. Çifte Keman Konçertosunu.. Varlığım bir yerinden delindi zannettim. İçimde bir tel gerildi, gerildi, gerildi de, son ra birdenbire kopuverdi. «Adnaaaaan!» diye haykırarak Louis XV. in üzerinden yere düşmüşüm. Elimde Lamartine'in Graziella'sı.. Aşk uğruna manastıra düşmüş, saçlarını kökünden kazıtmış zavallı..

Bilmem ki anlıyor musun.. Senin eserlerinde biraz da ben varım. Seni yaratan, yapan, işliyen, olgunlaştıran, besliyen bir insan olduğum için bahtiyarım.. Evet, bu gerçeği inkâr etme.. Seni biraz da ben yapıyorum. Benden sana gelenler, senden bana gelenlere nazaran daha çok..

Geçen gün bir kitap okuyordum. Anatole France «Kadın, Şeytanın oldukça budala bir yardımcısıdır» diyordu. Ben senin yardımcın oldum her zaman.. Ama kabul et ki budala değilim.. Bende, için için kaynıyan bir arzu denizi, beni mıncık mıncık eden bir heyecan sarası yaşıyor. Septembre mehtabı beni çıldırtıyor sanki.. Othello'm benim.. Suzan'ın sana daima sadıktır. Senin başarılarını her zaman alkışlamaktadır. Bu vatanı sen kurtardın, sen yücelttin nonoşum!.. Ah o çimento fabrikaları, o barajlar, ah o hidroelektrik santralleri, o limanlar.. Sen gerçekten yapıcı bir insansın. Çok iyi yapıyorsun..

Aklıma gelmişken söyliyeyim nonoşum!.. Üç ay kadar önce İtalya'da çıkan Giornale d'İtalia gazetesinde benimle yapılmış bir röportaj yayınlanmıştı. Muharrir bu röportajında beni Türk Sagan'ı diye tanıtıyor, poz poz resimlerle yazısını süslüyordu. Bu senin sayende olduğu için kendimi bahtiyar sayıyordum. Artık bütün dünyanın tanıdığı, sevdiği, takdir ettiği bir yazar olmuştum. Ama geçen gün ayni gazete'den bir mektup geldi. Meğer benim hakkımda yayınlanan röportaj ilân tarifesine dahilmiş... 17.000 liret istiyorlardı. Sen bunu tahsisatı mestureden göndereceğini Ahmet Salih'e bildirmişsin. Ne olur şekerim, bu hususu ihmal etme de Roma sefaretine gerekli emri ver. Sonra gazetede, hakkımda tam tersine bir yazı çıkar. Türk Saganı reklâm parasını yollamadı» falan diye bir şey yazarlarsa, dünya umumî efkârına karşı pek ayıp olur. Absolument bu meseleyi hallet şeri!..

Mon Gigantesque Adnan!..

Ayhan lâfını bir daha işitirsem, Vallahi billâhi kendimi Hilton'un Roof'undan atarak öldürürüm. Bırak bu gelip geçici hevesleri.. Geçen gün duydum. Hamileymiş diye.. Çıldırdım sanki.. Olamaz dedim kendi kendime.. Adnanım benden esirgediğini ona vermez dedim. Ferit de buna ihtimal vermiyor.. «O benim Tanıdığım Adnan bey ise, Ayhandan önce senden bir evlât sahibi olmayı ister» diyor. Bilmem Ferit bu tahmininde haklı mı.. Ama o da, ben de böyle olmasını çok istiyoruz.. Artık üst tarafını sen bilirsin şeri!..

Gel, bana gel, çabuk gel.. Seni bekliyen kollarıma atıl ve ondan sonrasını bana bırak.. Ben üst tarafını idare ederim..

Adnanım, sana yeni kabinende başarılar dilerim.

Saçlarının teline kadar
senin olan
Suzan

N. B.
Ferit de ellerinden öpüyor..

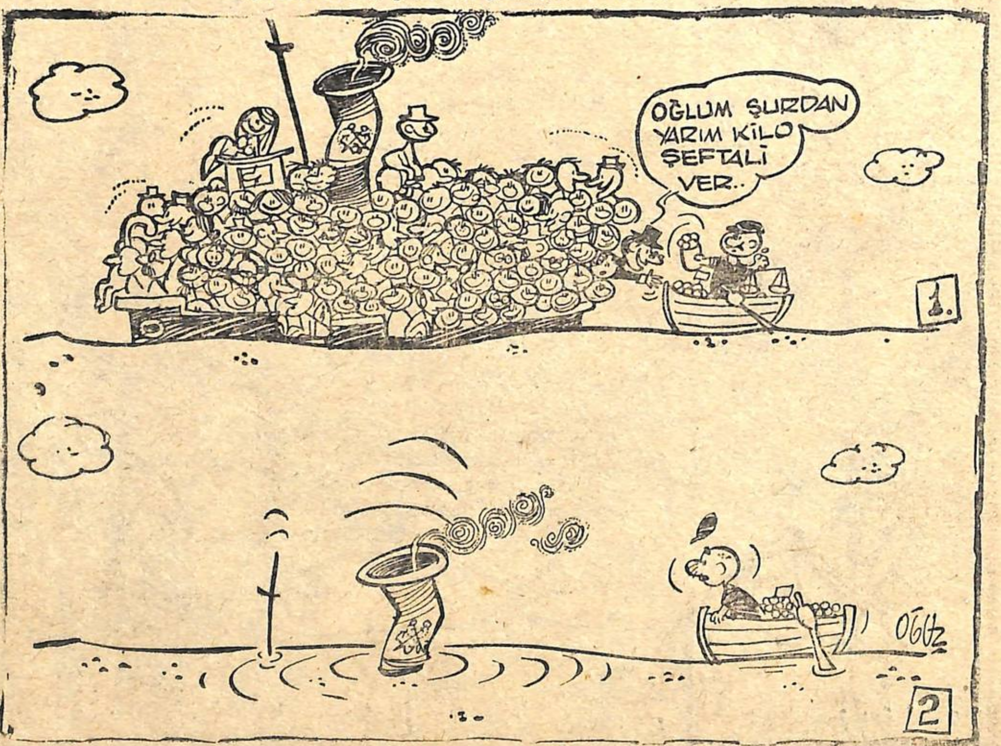

ATASÖZLERİ
A
ADAMA DAYANMA ÖLÜR...
W.C.
...DUVARA DAYANMA YIKILIR.
B
BALIK BAŞTAN KOKAR
C
BEN KOMİTACIYIM!
CAN ÇIKMAYINCA HUY ÇIKMAZ
Ç
D.P.
ÇABALAMA KAPTAN BEN GİDEMEM
I
D.P.
ALLAH PARTİMİZİ DAİM EYLESİN.
RÜŞVET
RÜŞVET
ISMARLAMA DUA KABUL OLUNMAZ
İ
İNANMA DOSTUNA, SAMAN DOLDURUR POSTUNA
K
D.P.
KILAVUZU KARGA OLANIN...
L
TÜZÜĞÜMÜZÜ DEĞİŞTİRİYORUZ SOSYALİZM.. SOS...
LÂFLA PEYNİR GEMİSİ YÜRÜMEZ
R
REFİKİN İYİSİYLE UZUN YOL KISALIR
S
ÖRTÜLÜ ÖDENEK
ÖRTÜLÜ ÖDENEK
BAŞVEKİLİM EFENDİM
SAKLA SAMANI GELİR ZAMANI
Ş
ŞEYH UÇMAZ MÜRİDİ UÇURUR
T
TERAZİ VAR TARTI VAR, HER BİR ŞEYİN VAKTİ VAR...
Ü
HAVADİS
AYDIN
UMMADIĞIN TAŞ BAŞ YARAR

ALTAN ERBULAK

★

BEDRİ KORAMAN

★

FERİT ÖNGÖREN

★

FERRUH DOĞAN

★

MISTIK

★

OGUZ ARAL

★

SUAT YALAZ

★

TEKİN ARAL

★

YALÇIN TÜZECAN

İstanbul radyosunun yayını bitmişti. Demek eski günü geride bırakmış, yeni güne girmiştik. Ben o gece, iki hikâye, bir fıkra, bir derginin anketine cevap yazmak zorundaydım. Sabahleyin bunları bekliyorlardı. Ayrıca o günkü postayla gelen üç dergiyi okuyacak, bir kitabı da şöyle bir karıştıracaktım. Oysa, bunca işin içinden, yalnız birini yapabilmiş, bir hikâye yazmıştım. Saatlerin böyle çabucak geçişinden canım sıkılmıştı.

İkinci hikâyeyi yazmak için kâğıt destesini önüme koydum. Yazacağım hikâyelerin notları olan defterlerden birini açtım. Notların arasından hikâye konusu seçeceğim. Ama bir türlü konu beğenemiyorum. Konulara hazırlığım yok, hiç birini iyice pişirmemişim. Notları okuya okuya sayfaları çevirdim. Koca defter bitti. İkinci üçüncü defterlerden de, hikâye olabilecek bir not beğenemedim. Kendi kendime «Beynin mantarlaşacak senin!» dedim.

Karnım acıkmıştı. Hep böyle olur. Notlarımın arasından bir hikâye konusu seçemezsem, bir bahane bulurum. Affedersiniz, ya çişim gelir, ya karnım acıkır, ya çay içesim gelir.

Karnımı doyurursam, sanki esin gelecek. Salona çıktım, evde tıs yok... Hepsi uyuyor. Mutfağa girdim. Pilâv var, soğuk... Kim ısıtacak... Sardalya var, domates, peynir, kavun. Karnımı bir güzel şişirdim.

Masanın başına geçtim. Önümde kâğıt, başımı iki elimin arasına almış, düşünüyorum. Uyku bastırmadı mı... Hikâye konuları bir gelip bir gidiyorlar. «En iyisi yatıp uyuyayım. Sabah erkenden kalkar yazarım» dedim. Saate baktım, üçe on var.

Böyledir, yemek yiyince uyku bastırır.

Yattım. Uykudaki saatlerimi boş geçirmek istemem. Kafamda iyice gelişmemiş bir konuyu düşüne düşüne uyursam, uykumda hep o konuyla uğraşıyorum, rüyalar görüyorum. Rüya görmek bile yaşamak sayılır.

İnsan uykuda da yaşar ama, neye yarar böyle yaşamak!.. Yaşamak, yaşadığını bilmektir, yaşamanın bilincine varmaktır.

Cezaevinde hükümlü bir arkadaşım vardı, kendisini alıştırmış, uyudu mu ille rüya görürdü.

— Rüya görerek hayatımı uzatıyorum, derdi.

Doğru. Rüya görmek, uykuda yaşamak, yâni yaşadığını bilmektir. Günde sekiz saat uyuyan adamın üçte bir yaşamı uykuda geçiyor. Yâni 60 yıl yaşamış sayılan biri, gerçekte 40 yıl yaşamış oluyor. Uykuda geçen yılın ziyan olmaması için, insanın uykuda bile yaşadığını bilmesi, rüya görmesi gerekiyor.

Ekim ayının ortalarına dek açık pencereli odamda çıplak yatarım. O gece iyi bir rüya göreceğimi biliyordum. Hava serin, karnım tok, yazıları da yetiştirememekten sinirli olduğum için, o gece korkulu bir rüya göreceğimi biliyordum.

Düşüne düşüne uyumuşum. Gerçekten de rüya gördüm. Hayırdır inşallah... Bir başka memleketteymişim. Neresi olduğunu anlıyamıyorum ama, Amerika gibi, Almanya gibi bir yer... Çok güzel bir salondayım. Size de olur mu bilmem, ben kimi zaman rüya görürüm de, rüyada, bunun bir rüya olduğunu anlarım. Çok zaman insan, rüya görürken, bunun rüya olduğunu anlamaz.

O geceki rüyade, arada bir rüyada olduğumu anlıyordum.

Rüyada kendi kendime, bulunduğum yer. Beyaz Saray olacak diyorum. Bir Alman, ya da başka bir yabancı devlet dairesi de olabilir. Salonda bir uzun masayı çepeçevre çevirmiş insanlar var. Onlara bir türlü «Burası neresi?» diye soramıyorum. Çünkü ben buraya bir resmî görevle gelmişim. «Burası neresi?» diye sorsam, «Daha geldiği yeri bile bilmiyor» diye alay edecekler. Kendimce, durumu kurtarmaya çalışıyorum. Belki Amerika, belki Almanyadayım...

Bir resmî müzakere var. Bizim memleketten bir ben varım. Obürleri hep kerli ferli, kalıplı kişiler.

İçlerinden biri,

— Hoş geldiniz! dedi.

— Hoş bulduk! dedim.

— Sizden, memleketinizin durumunu öğreneceğiz, dedi.

İçimi bir korku kapladı. Ama kendi kendime «Hiç korkma, nasıl olsa rüya bu...» diyorum. «Rüya müya... ya duyarlarsa!..» «Rüya be...»

— Buyrun efendim, dedim, bildiklerimi anlatayım.

Adam sordu:

— Sizin memleketiniz geri kalmış bir memlekettir, değil mi?

Boğazıma bir el sarıldı. Hay-Allah, ben şimdi ne diyeyim?.. «Evet, memleketim geri kalmıştır» desem, «Memleketi yabancılara kötü tanıtmak» olur ki, Ceza kanununda yeri var, ağır suçtur. «Hayır, benim memleketim geri kalmamıştır, ileri bile gitmiştir» desem, yalan söylemiş olacağım. Ne diyeyim şimdi? Doğrusunu söyleyip, «Memleketi yabancılara kötü tanıtacak» suç işlemektense, yalan söylerim daha iyi. Çünkü yalanın cezası yok.

Benim durduğumu gören adam,

— Neden bir şey söylemiyorsunuz? dedi.

— Affedersiniz, dedim, sorunuzu anlıyamadım da...

— Sizin memleketiniz geri kalmıştır, değil mi?

— Kim demiş? diye bağırdım.

— Herkes öyle söylüyor. Biz de öyle duyduk.

— Onu diyen haltetmiş sayın baylar! Şunu unutmayınız ki, bizim düşmanlarımız çoktur. Bizi çekemediklerinden hakkımızda menfi propaganda yapıyorlar.

Bu açıklamama hepsi şaştı. Kimisi, ağzı bir karış açık kalarak,

— Yaa!.. dedi.

Kimisi,

— Demek, biz yanlış haber almışız, dedi.

— Evet, yanlış... dedim.

İçlerinden biri,

— Anlıyorum, dedi, sizler izzeti nefsinize düşkün insanlarsınız. «Geri kalmış memleket» deyince alınıyorsunuz. Onun için bu deyimi değiştirelim, «az gelişmiş memleket» diyelim. Nasıl?

— Olmaz. Biz az gelişmiş değiliz. Biz çok gelişmişizdir, çok...

Büsbütün şaştılar. Birbirlerinin kulaklarına fısıldaştılar.

— Elektiriksiz şehirleriniz var mı?

«Var» desem, «Memleketi yabancılara kötü» tanıtmak olacak. Hay anasını...

— Yok... Bütün şehirlerimizde, kasabalarımızda ve bütün köylerimizde elektrik vardır.

— Bravo, bravo, çok güzel... dediler.

İçlerinden biri sordu:

— Sizde elektrik çok pahalı diyorlar, kilovatı kaça?

— Elektriğin mi? Efendime söyliyeyim... Elektriğin kilovatı... Parasızdır... Elektrik bedava biz de. yok daha neler, elektriğe de mi para alacaktık...

— Çok güzel, çok güzel... dediler.

Memleketimi yabancılara karşı iyi tanıttığım için seviniyordum. Hiç olmazsa, bu sözlerimi gazeteler yazsa da, memleketim için nasıl propaganda yaptığımı bizimkiler duysaydı.

— Kiralar çok yüksekmiş. Oturacak ev bulunamıyormuş. Ev sıkıntısı varmış. Orta gelirliler, azlık kazançlarının yarısını kiraya vermezlerse, oturacak ev bulamazlarmış. Öyle mi?

İçimden bir ses «söyle, doğrusunu söyle!» diye beni dürtüp duruyor. İçimdeki sese «Duyarlarsa beni perişan ederler» diyorum. Ses «Rüyadasın be... Onlar şimdi senin gördüğün rüyayı görmüyorlar ki, dediklerini duysunlar. Hiç olmazsa, rüyada olsun, doğru söyle!..»

Boncuk boncuk terliyorum. Alnımdaki terleri silerek güldüm:

— Hık... hık hık... Demek size memleketimizi böyle tanıtıyorlar. Bi şiycikler demem, tez vakitte, tez saatte inşallah düşmanlarımızın gözleri kör olsun. Biz de, vatandaşın mesken derdi diye bir dert katiyyen yoktur. Anlaşıldı mı? Her medenî memlekette olduğu gibi vatandaş aylık kazancının yüzde onunu kiraya vermek suretiyle, mükemmel evlerde oturur.

— Ya memurlar?..

— Memurlar, ailelerinin kalabalıklığına göre geniş evlerde otururlar. Memleketimizde evler öyle ucuzdur ki, insanın canı evde oturmak istemez.

— Ev sahipleri çocuklu ailelere evlerini kiralamazlarmış.

— Tih tih tih... Kim söyledi size bu yalanları?.. Kiracı, ev sahibinin suratını görmez bile. Her Belediyenin kira kurulu vardır. Gider oraya, meselâ, «bana beş odalı bir ev lâzım yalnız banyonun fayanslarını mavi isterim. Penbe olursa kabul etmem. Penbe fayans karımın sinirine dokunuyor» der. İstediği evi, belediyeden kiralar.

Orada bulunanlar,

— Yahu ne memleket be!..

— Aşkolsun, bravoo!.. diye bağırdılar.

Memleketimizi gayet iyi tanıtıyordum.

— Geçim sıkıntısı varmış. Dargelirliler çok sıkıntı çekiyorlarmış. Orta sınıf günden güne kayboluyormuş.

— Bak, bak, bak bak... Neler uydurmuşlar bizim için... Sayın arkadaşlar, önce sizlere şu hakikati arzetmek isterim ki, bizim vatandaşlarımız «geçim sıkıntısı» nı yalnız yabancı gazeteler - de okur ve insanlık adına başkaları için büyük üzüntüye düşerler. Bizde ne geçim sıkıntısı vardır, ne de başka bir sıkıntı. Allah başka sıkıntı da vermesin. Orta sınıfa gelince, orta sınıf da çok iyidir maşallah, hepsi iyidir, size de mahsus selâmları var. Benimle haber gönderek, sakın bizim için uydurulan yalanlara inanmasınlar, dediler.

— Sizin memlekette işsizlik var deniliyor. İşçilerin hayat şartları çok bozukmuş, çok az gündelik alıyorlarmış.

— Bana bakın! diye bağırdım, siz bozguncılara mı inanacaksınız, yoksa bana mı?

— Elbet size.

— Öyleyse dinleyin. Bizim işçilerimiz var ya... İşte bu bizim işçilerimiz... Çok iyi yaşıyorlar, anladınız mı? Yahu, kendilerinin bir şikâyetleri yok, başkalarına ne oluyor be!.. Bizim işçimizin aldığı gündeliği, acaba kim alıyor. Almaz, hiç kimse almaz... Alıp da ne yapsın, bir işine yaramaz ki... Efendime söyliyeyim, bizim işçimiz, yiyip içip yaşadıktan sonra gündeliklerinden artanını biriktirse, ayda bir fabrika kurar. Ama kurmaz. Bizim işçimizin gözü toktur.

— Vay vay vay, ne memleketmiş yahu...

Memleketi yabancılara nasıl tanıttığımı Anadolu Ajansı haber alsa da, yaysa... Şu yağcılığım hiç olmazsa boşa gitmese...

— Eğitim işi nasıl? Halkını - zın yüzde sekseni okur - yazıyor değilmiş, deniliyor.

— Çık çık çık... Amma da atıyorlar be... Kuyruklu yalan olursa bu kadar olsun... yahu bizim memlekette, okur - yazar öyle çok ki, herkes artık oku - maktan yazmaktan bıkmış. Öyle ya, çok olunca n'apsın... çok... İlâç için arasanız okuma - yazma bilmiyen bulamazsınız. Bizim profesörlerimiz, gazetecilerimiz, yazarlarımız bile, ya okurlar, ya da yazarlar. Hem okur, hem yazarı pek bulunmazsa da, okuyucuları, ya da yazarları vardır. Bizim memleketimizde o kadar çok okul vardır ki, yol açmak için okulları istimlâk etmek zorunda kaldık. Hele öğretmen, dolu... Elini sallasan elli öğretmene çarparsın.

— Ama Amerika'dan okul diye kullanmak için barakalar aldınız.

— Hıh hı-ı.. o şaka. Şaka yaptık. Kendi kuvvetimizi başkalarına çaktırmamak için, bizde okul yokmuş süsü veriyoruz.

Bir tanesi ayağa fırladı,

— Yoo, bu kadarı olamaz, dedi, biz sizin yazılarınızı okuduk. siz durmadan okul yapılsın, öğretmen yetiştirilsin diye yazıyorsunuz...

Güldüm:

— Siz de inandınız, değil mi? Ben onları muhalefet olsun diye yazıyorum. Bizim halkımız son derece muhaliftir.

Her iş yolunda diye yazdın mı, çok kızar. Biz de muhalefet ol - sun diye mahsustan okul yok filân diye yazıyoruz ki gazeteler satılsın. O bizim dahilî neşriyatımız, haricî neşriyatımız başkadır.

— Yollarınız azmış, olanlar da bozukmuş...

Artık çok sıkılmıştım. Ayağa kalktım.

— Yeter, dedim, ben gideceğim.

— Nereye, hiç bir yere gidemezsin, rüyadasın...

Demek, onlar da benim rüyada olduğumu biliyorlardı.

— Bırakın yahu, gideceğim.

— Nereye?

— Kendi memleketime...

Kapıya doğru yürüdüm. Hep birden üstüme gelip, beni köşeye sıkıştırdılar.

— Bırakın yahu!

— Rüyadasın, bir yere gide - mezsin.

Hepiniz elbet korkulu rüya görmüşsünüzdür. Kaçmak isterseniz, kaçamazsınız. Ayaklarınız tutulmuştur. Bağırmak istersiniz, sesiniz çıkmaz. Ben de işte öyle olmuştum. Sıkışıp kalmış - tım. Bir tanesi,

— Bir sorumuz daha var, dedi, siz de hürriyet var mı, yok mu?

Sesim çıkmıyordu ki korkmadan...

— Hi... hi... hi... hi... demeğe başladım. Sesim çıkmıyor.

— Söyle hürriyet var mı?

Kendi kendime «Aldırma, nasıl olsa rüya bu. Hiç korkma!» diyorum ama, korkmamak elde mi? Bir yandan da içimden «İnşallah sahiden rüyadır» diye geçiriyorum.

Bağırıyorlar:

— Söyle, söyle, hürriyet var mı?

Nihayet sesim çıktı, kısık bir ses:

— Var... çok var, dolu...

— Hürriyet var mı?

— Hangisini soruyorsunuz?

— Basın hürriyeti var mı?

— Var yahu, var... Hepsi var. Hepsinden var. Basın hürriyeti de var. Çok var... Bırakın beni!..

— Demek bütün hürriyetler var?

İçimden «Nasıl olsa sabah olacak... Bu korkulu rüya sürgit olmaz. Nasıl olsa sabah olur, uyanırım bu uykudan... Elbet sabah olacaktır. Sürmez tulu-u haşre kadar yüceler...»

— Basın hürriyeti var mı?

— Var dedik ya... Var!..

— Pekiy, eski basın kanunu, hâlâ yürürlükteymiş. Bu nasıl basın hürriyeti?

Kurtulmak için, uçmaktan başka çare yok. Uykuda uçulur. Kollarımı kanat gibi açtım. Ama ağır geliyorum, bir türlü ayaklarım yerden kesilmiyor. Ayaklarım bir kalksa yerden, kuş gibi süzüleceğim. uçamıyo - rum da. Her halde çok yemek yediğim için olacak. Yatarken karnımı şişirmesem, şimdi kuş gibi uçardım.

— Eski Basın Kanunu yürürlükte mi? Söyle!

— Yürürlükte ne olacak... Var mı bir diyeceğiniz?

Birden aklım başıma geldi. Az kalsın, memleketi yabancılara kötü tanıtıp menfi propoganda yapacak ve suç işliyecektim.

— Eski basın kanununun durduğuna siz ne bakıyorsunuz... Tatbik edilmiyor ki... Bizim memleketimizde Fatih'in İstanbul'un zaptındaki topları da var ama kullanılmıyor. Öylece duruyor diye şimdi o topları imha mı edelim yâni? Eski, antidemokratik kanununu mahsustan kaldırmıyoruz ki, o kanuna bakıp bakıp, eskiden neler çektiğimizi anlıyalım. Bizde basın hürriyeti de, öbür hürriyetler de çoktur. Hatta bu kadar hürriyeti biz ne yapalım, diye şaşırdık kaldık.

— İktisadî durumunuzun kötü bütçenizin açık olduğu söyleniyor. Ne dersiniz?

— Allah, dedim ne diyeyim? Ter içinde kalmıştım.

— Artık uyanmıyacak mıyım, yeter bu rüya! diye bağırdım.

— Doğruyu söylemezsen rüyadan uyanamazsın! dediler.

Doğruyu söylesem, menfi propaganda olacak... Nedir bu başıma gelen?..

— Bizim iktisadî durumumuz bildiğiniz gibi değil, çok parlaktır. Bakanın gözleri kamaşır. Öyle ki parlak... Bütçemiz derseniz denk...

Daha söliyecektim. Onlar sözü aldı. İçlerinden biri,

— Yaa... dedi, demek yardıma ihtiyacınız yok öyleyse... Biz, sizi çağırdık ki, doğru söylersiniz, bir yardıma ihtiyacınız varsa, size kredi açalım, para verelim... Her işiniz yolunda olduğuna göre, demek bizim yardımımıza hiç ihtiyacınız yok. Hadi güle güle...

O zaman aklım başıma geldi;

— Neee? diye dağırdım.

Demek ben, dış yardım almak için mümessil olarak gönderilmiştim.

— Peki, bunu bana önceden neye söylemediniz,ben de ona göre konuşayım!..

— Hadi güle güle!..

Hırsımdan ağlamağa başladım.

Elime dış yardım alma fırsatı geçmişti hepsini kafesliyebilirdim. «Memleketi yabancılara kötü tanıtıp da suç işlemiyeyim, diye o fırsatı da kaçırdım.

Ağlıya ağlıya uyandım. Daha sabah olmamış.

Lâmbayı yaktım. Masamın başına oturdum. Rüyâda sahiden ağlamışım. Gözlerimin yaşını silip, hemen bu korkulu rüyayı yazmağa başladım. Sabah olmıyacak mı? Amma da uzadı bu gece...

Peter Murdock o akşam eve döndüğü zaman, karısı onu heyecanla karşıladı. Gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Kocasının boynuna sarıldı. Tıkanan bir sesle:

— Peter, diye söylendi. Kocacığım...

— Ne var sevgilim?

— Della bana telefon etti, düşün bir kere. Böyle bir şey aklından geçer miydi hiç?

— Geçmezdi tabiî. Çünkü...

— Buraya geldiğimizi gazetelerde okumuş. Beni yarın çaya davet etti. Sen de şaştın değil mi?

Peter omuzlarını silkti:

— Yooo, dedi. Hiç de şaşmadım. Çünkü o behsettiğin kimseyi tanımıyorum bile. Tanımadığım bir kimsenin sana telefon etmesi de beni niçin şaşırtsın?..

Mrs. Murdock kaşlarını çattı. Gözlerini iri iri açtı. Dudaklarını büktü:

— Aman Allahım... Demek tanımadığım kimselerin bana telefon etmeleri seni hiç şaşırtmaz, düşündürmez. Yani bana, benimle ilgilenen kimselere karşı bu derece kayıtsızsın. Beni hiç mi hiç sevmiyorsun... Önüne gelen tutup da bana telefon açsa, ...atta ileri geri konuşsa sana ...z gelecek?

Peter Murdock, karısının huyunu çok iyi bildiğinden, uzayıp gidecek tatsız bir tartışmayı önlemek için yalancılıktan ça...ındı. Sert bir sesle:

— Yaa? dedi. Vay canına, Della sana telefon etti ha? Ben ona gösteririm. Vay, kendini bilmez vay...

Fakat Mrs. Murdock bu sefer ...le memnun olmamıştı.

— Peter, diye söylendi. Galiba yanlış anladın. Della'nın bana telefon etmesine kızmaya ne hakkın varmış bakalım?

Peter, iyiden iyiye sinirlenmişti.

— Bana bak, dedi. Della'nın sana telefon etmesi beni ne şaşırttı, ne kızdırdı, ne de memnun etti. *Sana telefon etmesiyle ilgilenmiyorum. İlgisiz de değilim. Peki ama, ne yapman ge*rektiğini sen söyle bari... Bir kere bu Della kim?..

Mrs. Murdock kocasını ayıplıyormuş gibi bir ifadeyle:

— Ne kadar da cahilsin Peter, diye karşılık verdi. Olacak şey mi bu? Della Noyes'i tanımıyorsun ha?

Genç adam boynunu büktü.

— Belki ayıp bir şey ama, ne yalan söyliyeyim, o Della dediğin kimseyi tanımıyorum doğrusu...

— Beni utandırıyorsun Peter. Della Noyes, günümüzün Greta Garbo'sudur.

— Hımm... Demek Della Noyes günümüzün Greta Garbo'sudur ha?.. Peki, bu hanımın seninle ilgisi ne?

Mrs. Murdock anlattı: Della, kendisinin okul arkadaşıydı. Son derece güzel bir kızdı. Çok genç, zengin bir Teksaslı ile evlenmiş, ondan ayrıldıktan sonra da bir artist ajanının aracılığı ile beyazperdeye geçmişti... O gece, konuşmaları bu kadarla kaldı...

Ertesi akşam karı koca yemeğe oturdukları zaman, Mrs. Murdock:

— Peter, dedi. Della'yı görmeliydin. Hiç mi hiç bozulmamış. Elleri bembeyaz zambaklar gibi. Teni atlastan farksız. O saçlar, o gözler...

Peter Murdock ilgisizdi. Fakat karısı duruyor duruyor, her fırsatta:

— Hârika, hârika... diyordu. Della Noyes gibi bir kadın zor bulunur.

Genç adam sıkılmaya başlamıştı ama, karısı oralı değildi.

— Orada başka kadınlar da vardı. Fakat Della gibisi neredeee?..

Artık evin içinde hergün Della'nın lâfından geçilmiyordu. Mrs. Murdock, eski okul arkadaşıyla sık sık buluşuyor, sonra da günü nasıl geçirdiğini, Della'nın o gün ne giymiş olduğunu, saçının biçimini, gülüşünün tatlılığını, bilgisini, zarafetini anlata anlata bitiremiyordu.

— Della'nın beli öyle ince ki, hârika hârika...

— Della'nın bacakları kadar biçimli bacaklar hiçbir kadında yoktur.

— Della diyor ki...

— Della öyle akıllı kadın ki...

— Della'nın nefis göğüsleri...

Günün birinde dayanamıyan Peter:

— Yeter artık, diye bağırmak zorunda kaldı. Bu senin hârika Della'ndan bıktım.

Mrs. Murdock somurttu:

— Evet ama, onu tanımıyorsun Peter. Della güzel olduğu kadar akıllı, ince, zarif, bilgili bir kadındır. O bir hârikadır, hârika... Kendisiyle tanışırsan, sen de bana hak vereceksin...

Peter kestirip atmak istedi:

— Della'yla falân tanışmak istemiyorum ben... Bütün sinema yıldızları şımarık, huysuz, kafaları boş, eğlenceden başka bir şey düşünmiyen kimselerdir.

Fakat karısının israriyle sonunda Della Noyes ile tanışmak zorunda kalmıştı. Bir gece, birlikte dışarda yemek yediler, danslı bir yere gittiler. Çevrelerindeki herkes onların masasıyla ilgiliydi. Peter Murdock iyice sıkılmıştı ama, büyük bir gayretle bu sıkıntısını açığa vurmadı...

Karı koca eve döndükleri zaman, Mrs. Murdock:

— Eee? dedi. Della nasıl? Onu beğendin mi? Hârikadır o, hârika...

Peter Murdock dudaklarını büzdü.

— Eh, fena sayılmaz...

O geceden sonra, Della Noyes ile daha sık görüşmeye başladılar. Mrs. Murdock, gene eskisi gibi her fırsatta Della'ya öğüp duruyordu:

— Della'nın teni cam gibi pürüzsüz, farkettin mi Peter?

— Della'nın bacaklarına dikkat ettin mi? Ne kadar gergin ve biçimli...

— Onun kalçaları hiçbir kadında yoktur, Peter.

— Hele göğsü... Hem dolgun, hem de dipdiri...

Aradan aylar geçti. Della Noyes ile Murdock ailesi arasındaki yakınlık iyiden iyiye artmıştı...

Kışa doğru bir akşam, Mrs. Murdock dişçisinden dönerken kocasının bürosuna uğramaya karar verdi. Peter'e bir sürpriz yapmak niyetindeydi. Asansörle 5 inci kata çıktı. Kocasının sekreteri yerinde yoktu. Portmantoda pardesü de olmadığına göre, izin alarak erken çıkmıştı...

Genç kadın, kocasını ne kadar şaşırtacağını düşünerek gülümsedi, büronun kapısını hızla açtı... Ve eşikte donmuş gibi kaldı...

Köşedeki kocaman divanda, ünlü sinema yıldızı Della Noyes yarı çıplak vaziyette ve kocasıyla dudak dudağa idi.

Mrs. Murdock'un bir şey söylemesine kalmadan, Peter yerinden doğruldu ve yarı şaşkın, yarı mahçup bir tebessümle:

— Ah, dedi. Doğrusu haklıymışsın şekerim... Hârika, hârika...

YAZISIZ

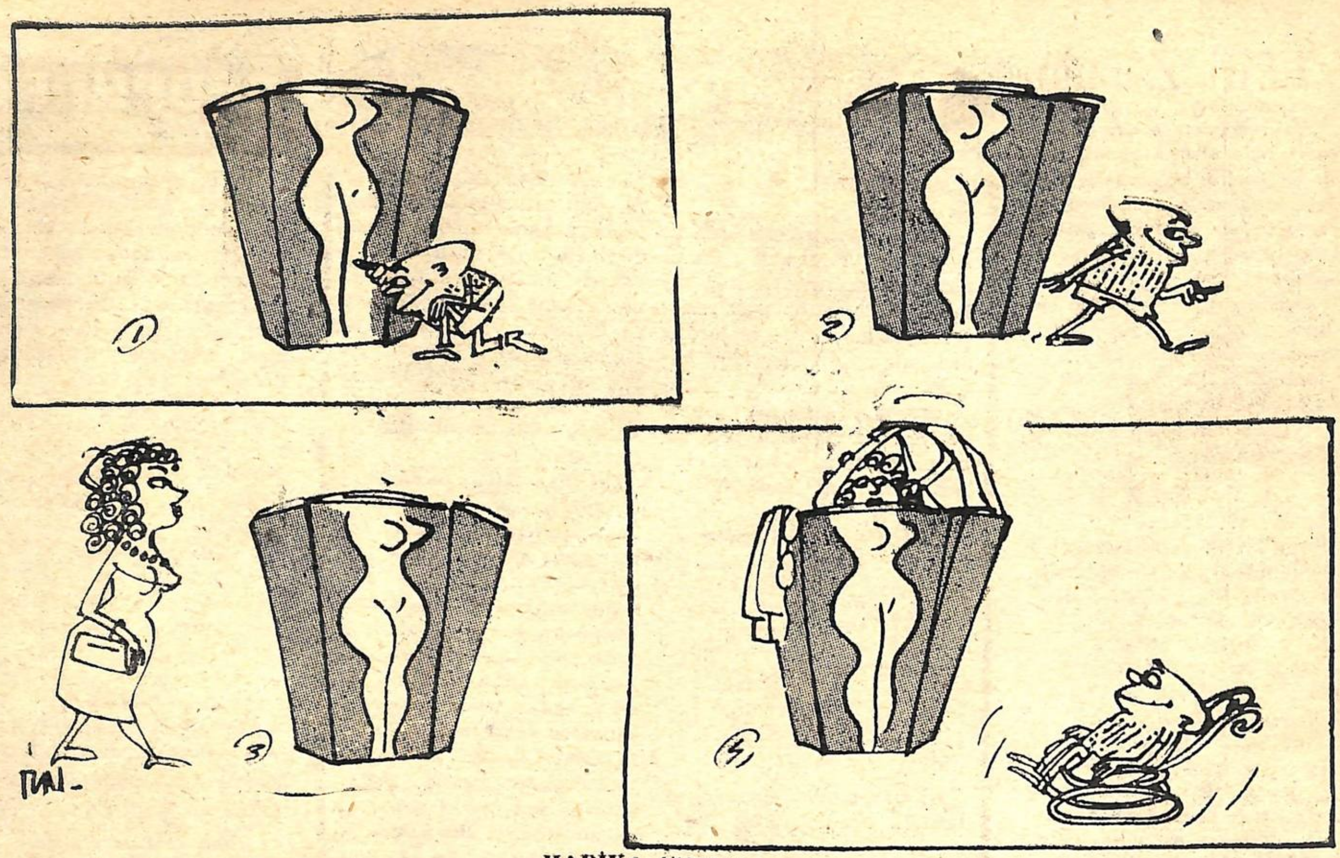

HARİKA ÇOCUK...

bunu? DUYDUNUZ MU?

HAYDUTLAR ADASI

Dünyanın en esrarengiz ülkelerinden biri Atlas Okyanusunun tam ortasındaki Pamotor adlı adadır. Halkının işi gücü haydutluk, hırsızlık, gangsterlik, yankesicilik v. s. dir. Adanın valiliğini, uzun yıllar Amerikan bankalarını haraca kesen Max Morgan isimli ünlü bir kişi yapmaktadır. Max Morgan senelerce ismini gangsterler arasında bayrak gibi dalgalandırdıktan sonra o mevkie gelmişti.

İşte bu acaip ada yakınlarında günün birinde büyük bir vapur batıyor. Vapurdan kurtulan tek yolcu adaya sığınıyor. Bu felâketzede «İnsan ve iyi insan» adlı ünlü eserin yazarı Ahmet Saf idi. İyi bir tesadüf olarak üstad eserinden bir tane kurtarabilmişti. Karaya ayak basar basmaz derhal tevkif edilip vali Max Morgan'ın karşısına çıkarıldı. Vali, yazarı şöyle dişten tırnağa on dakika süzdükten sonra:

— Ulan, tayıncı, sen namuslu adam mısın?.. Dedi..

— Evet efendim, namuslu adamım!..

— Geç bi kalem bunları be!.. Söyle bakalım adın ne senin?..

— Ahmet, efendim..

— Ne iş tutarsın? Zarfçılık, arakçılık, tırnakçılık gibi mesleklerde ihtisasın ne derece?..

— Aman efendim, ben bunlardan anlamam...

— Peki lan, sen ne iş yaparsın öyleyse?..

— Efendim, ben yazarım, yazar...

— Yazar mı? Eserin falan var mı?..

— Şey efendim... İşte bu kitap...

Vali verilen kitabı aldı, kapağını iyice tetkik ettikten sonra:

— Çok enteresan bir konu dedi. Müsaade edin de bu gece okuyayım...

Ahmet, valideki bu ani değişiklikten bir şey anlayamamış, istirahati için emrine verilen odaya çekilmişti. Geceyi yarı korku içinde uykusuz geçirdi. Ertesi sabah vali bizzat Ahmet'in yanına gelip boynuna sarıldı:

— Siz dedi insanlara kılavuzluk edecek kadar namuslu bir insansınız... Eseriniz hemen çoğaltılıp ada halkına dağıtılacaktır.

O günden sonra Ahmet Ada'nın en çok sevilen ve sayılan bir adamı oldu. Eseri sayesinde Ada'daki bütün kötülükler ortadan kalkmış, herkes birbirile gül gibi geçinip gitmeye başlamıştı.

Günün birinde çok acaip bir hâdise oldu. Vali Morgan'ın kızı dilber Angelya kaçırılıp, üstelik tecavüz edildi. Bütün ada mateme büründü. Suçlu da kısa zamanda ele geçmişti. Fakat hayret suçlu Ahmet Saf idi. «İnsan ve iyi insan» adlı eserin yazarı Ahmet...

Vali kendisine:

— Eserinle bizim iyi insanlar olmamızı sağladığın halde, sen niçin kötü yollara saptın?.. Üstelik en büyük ahlâksızlığı yaptın!.. Dedi..

Ahmet Saf, saf saf sırıtıp:

— Ulan inek dedi. Lâf mı bu senin söylediğin. Ahlâkı bozulmuş bir ada da namuslu olmak düpedüz enayiliktir be!..

Le Moral'dan Suavi SÜALP

İHTİYAT TEDBİRİ

Çavuş acemi erlere nöbet bekleme usulünü öğretiyordu. Yalnız biraz kekemeydi:

— Ka.. ka.. karanlık... karanlıkta.. bir.. bir.. biri ya.. ya.. yaklaşırsa... «du.. du.. dur... ki.. ki.. kim o..» di.. diye ba.. bağırırsınız... Dur.. durmazsa.. bir.. bi kere da.. daha.. ba.. bağırırsınız «dur.. dur.. ki.. kim o?» Ge.. gene.. du.. dur.. durmazsa bir.. bir.. bir kere da.. daha ba.. bağırırsınız.. Ge.. gene du.. durmazsa a.. ateş e.. eder.. edersiniz.. Ya yalnız.. ço.. ço.. çok.. a.. a.. acele etmeyin... Be.. be.. belki ge.. gelen benim...

— GALİBA YANLIŞ RUH ÇAĞIRDIK...

Yeni Zengin

Yeni zenginlerden biri gösteriş maksadiyle öteberi almak üzere bir antikacı dükkânına girmişti. Eşyalar arasında dolaşırken duvarda vazoda çiçekleri gösteren bir natürmort görerek sordu: "Bu nedir?"

Antikacı, iftihar eden bir gülümsemeyle:

— Bir Van Gogh! dedi.

Göbekli müşteri, resme bir daha bakarak yavaşça:

— Ya! dedi, halbuki ben menekşe sanmıştım.

REALİZM

Tâk tâk tâk...
Tabutçu, tabutları çak..
İçinde düşükler yatacak...

Şaban, Hüsamettinin gözlerini bezle bağladıktan sonra:

—Duvara bir yazı yazıyorum, bakalım bilebilecek misin? Dedi.

Hüsamettin gözleri bağlı olduğu halde bu kelimenin ne olduğunu hemen bilmişti.

Hüsamettin bu kelimeyi nasıl bildi?

CEVAP

Şaban duvara adını yazmıştı. Çünkü, okuma yazma bilmediği için sadece imzasını atardı. Hüsamettin, bunu bildiği için yazıları gözleri bağlı olduğu halde kolaylıkla okumuştu.

NEMRUT AMCA

MARDİN'DEN : Ömer Çemşit soruyor:

(Düşük Menderes'in gözdeşi piyasa romancısı Suzan Sözen'in bazı mektupları açıklandı. Bu mektuplar Menderes'e yazılmış. Mektuplardan birisinde, gazeteciler için «alçak» sıfatını kullanmış. Gazetecileri olmıyacak kelimelerle yeriyor. Siz de basın mensubu olduğunuza göre, bahis konusu kadın hakkında fikriniz nedir, ne düşünüyorsunuz?)

C: Ne düşüneceğiz kardeşim? Akıl fikir sahibi herkes ne düşünüyorsa, biz de aynı şeyi düşünüyoruz?

BÜYÜKADA'DAN : Sina K. imzası ile mektup gönderen bir okuyucumuz soruyor:

(Düşükler için, ölümden ağır bir ceza düşünebilir misiniz?)

C: Gayet tabiî. Kendi ayarlarında, kendi zihniyetlerinde, kendi seviyelerinde kimseler tarafından idare edilen bir ülke daha mevcutsa, o ülkenin vatandaşı olarak yaşamaya mecbur edilmeleri, bence onlar için ölümden de ağır bir ceza olur. Böylelikle, baştakilere bakarak kendilerinin de ne mal olduklarını noksansız bir şekilde ve bizzat tecrübeyle anlarlar...

BURSA'DAN : Hıfzı Ersan imzası ile mektup gönderen bir okuyucu soruyor:

(Bursada Çelikpalas otelinde kalıyorum. Geçenlerde, oteldeki odamda bir etejerin gözünde bir deste mektup ve açık saçık fotoğraflar buldum. Mektupların kime hitaben yazıldığı belli değil, imza da okunaksız. Mektupların ifadesi müstehcene yakın. Yer yer de karışık, dalâvereli bir takım işlerden bahsediliyor. Doğrusu hiçbir şey anlıyamadım. Acaba beyaz kadın ticaretiyle ilgili bir çetenin marifeti falân mı dersiniz?..)

C: Bana kalırsa yanılmıyorsunuz. İşin içinde hem kadın, hem dalevere olduğuna göre işler hem de işin içinde Çelikpalas oteli olduğuna göre, kodamanlarından birisi tarafından yazılmıştır. Malûm olduğu gibi, düşükler, gerek beyaz kadın alım - satımı, gerekse uyuşturucu maddeler ticareti de dahil, her türlü çete faaliyetini kendi uhdelerinde toplamışlardı. Üstelik, Çelik - palas otelini de evleri yerine kullanıyorlardı. Bu bakımdan, elinizdeki mektup ve fotoğrafları ilgili makamlara teslim etmeniz yerinde olur...

GÖZTEPE'DEN : S. H. rümuzu ile mektup gönderen bir okuyucumuz soruyor:

(Romantik misiniz, yoksa realist mi?)

C: Bu sorunun cevabını vermek biraz zor. Fakat şöyle bir formülle işin içinden çıkacağım: Benden borç istedikleri zaman realistim, ben başkalarından borç isterken son derece romantik'im. Eğer ortada bir para meselesi mevcut değilse, sürrealist'im...

DEDEKTİF olabilir misiniz

Şehrin umumî helâsında bir ceset bulunmuştu. Yapılan araştırma sonunda cesedin, üstün ahlâkı ile tanınan terbiyeci Muhsin Beye ait olduğu anlaşılmıştı. Olay yerine hemen gelen meşhur dedektifimiz Şakir, etrafı iyice tetkik ettikten sonra yerinden fırladı. Karşıdaki kahvenin önünde iskemleye ters oturmuş, ceketsiz şişmanca bir zatın yakasından yapıştı:

— Sizi Muhsin beyi öldürmek suçu ile tevkif ediyorum dedi.

Şakir kaatili nasıl bulmuştu?

CEVAP

Dedektif Şakir'in yakaladığı adam, helâ duvarlarına malûm yazıları yazmakla tanınmış Tosun idi. Muhsin Beyde helâda onun münasebetsizliklerini okurken terbiyesi müsaade etmediğinden yüreğine inmiş ve ölmüştü.

Seçme saçmalar

★ Herşeyin bir sonu vardır.
The End

★ Kime kurum yapiyorsun?
Baca

★ Moda güzel kadınlar için çıkar. Fakat çirkin kadınlar tarafından tatbik edilir.
Jak Fat

★ Beni sarı yaprakların düştüğü yolda bekle sevgilim.
Romantizm

★ Senin gibi kıyak karı görmedim namussuzum.
Realizm

★ Düşüncelerini su kovasına sarkıtıp beni çek...
Sürrealizm

★Bir postum var atarım, nerde olsa yatarım.
Hafız Post

★ Sonra bu ona dedi ki...
Şahit

★ Ben adamın çiğerini okurum...
Röntgen Mustafa

★ Şu haline bak...
İstikbal

★ Yağma Hasanın böreği...
Hasan Paşa Fırını

TAŞ DEVRİ:

— Senin sıcak su merakından hayvan bıkmağa başladı...

KİM KİMDİR

öktemer

1936 YILI MUAZZAM BİR YILDI CANIM... DÜNYAYA GELDİĞİME NE SEVİNDİM, NE SEVİNDİM TAHMİN EDEMEZSİNİZ.

FAKAT BÜTÜN TAHMİNLER HİLAFINA, DENİZİN DİBİNDE DEĞİL, ARZ'DA DOĞDUM.. KENDİMİN VE İNSANLARIN LÛZUMSUZ GÜRÜLTÜLERİNE BÜTÜN GAYRETLERİME RAĞMEN ANCAK ON BEŞ SENE TAHAMMÜL GÖSTEREBİLDİM VE GÜLE OYNAYA SAĞIR OLDUM.. VAR MI Bİ DİCENİZ ?

YAZISIZ

DOKUZ YILDANBERİ BU RAHATIN TADINI ÇIKARMAKLA MEŞGÛLÜM.. HELE BU MÜDDETİN İÇİNE, SABIK RADYO GAZETESİNİN DE DAHİL OLDUĞUNU HESABA KATACAK OLURSANIZ, DUYDUĞUM RAHATIN DERECESİNİ DAHA İYİ TAKDİR EDEBİLİRSİNİZ.. (OH OLSUN)

AKLIMA ESTİKÇE EVLENMEĞE KALKTIM.. (NE AKIL Dİ Mİ ?) BOL BOL DA RED CEVABI İLE KARŞILAŞTIM.. (ŞİMDİ SIRA SİZDE "OH OLSUN!) MAAMAFİH BU ARADA BİR ÇOKLARINI BENİM REDDETTİĞİMİ DE İFTAHARLA SÖYLİYEBİLİRİM...

KIZ KARDEŞİM OLMADIĞI İÇİN EVLENMEĞE KALKTIĞIM KIZLARLA, EN SONUNDA KARDEŞ OLMA CİHETİNİ TERCİH ETTİM. İYİ Mİ ? BİR ARA SAKAL BIRAKTIMSA DA, RAHAT UYUMAK İÇİN YATARKEN, YORGANIN ALTINA MI, ÜSTÜNEMİ KONACAĞINI BİLEMEDİĞİMDEN KESMEK ZORUNDA KALDIM..

TAM POLİTİKACILARA GÖRE SESSİZ BİR DÜNYAM VARDIR.. BU GÜNE DEĞİN ÇİZDİKLERİMİN ÇOĞUNLUĞUNU DENİZALTI KARİKATÜRLERİ TEŞKİL EDER.

ÖĞÜNMEK GİBİ OLSUN AMA, ÇOK İYİ YÜZER İYİ DE DANS EDERİM..

ABİM ÜS TEĞM. EROL KÖKSAL MERKEPLER CENNETİ MERZİFONDA F.86 TİPİ JET PİLOTUDUR MEDİHA İSMİNDE ÇOK GÜZEL BİR KARISI VE FİGEN İSMİNDE DE MİNNACIK Bİ KIZI VAR..

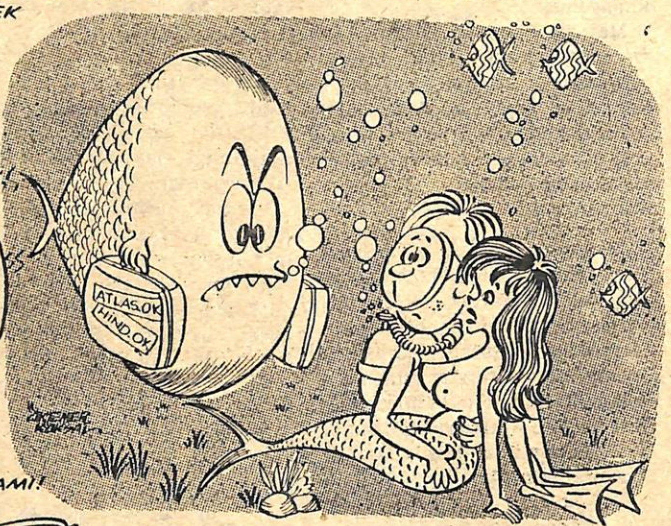

-Hiii... KOCAM!!

BİR KAÇ MESLEKDAŞIMIN KÜLÜSTÜR ARABALARINA MUKABİL, KIZ GİBİ BİR BİSİKLETE SAHİBİM.. (OH OLSUN!) MAALESEF SIK SIK BORÇ ALIR VE ENAYİ GİBİ DE TAM ZAMANINDA ÖDERİM...

KARİKATÜRİST ARKADİŞİM "OĞUZ ARAL"DAN ŞİKAYETÇİYİM.. VALLA BİLLA BOKS AJANLIĞINA PROTESTO EDECEĞİM BU ADAMI! HER SABAH MATBAADA ÜZERİMDE ANTRENMANI YAPIYOR! KUM TORBASI GİBİ ŞİŞMAN OLSAM GÖSTERİRİM BEN ONA ( ) MİSTİK'LA ARAMIZDAN SU SIZMAZ.. SUNİ PEYK ÇAĞINDA BU TAŞ DEVRİ ADAMININ NESİNİ SEVERİM BEN DE BİLMEM.. CİDDİ İNSANLARDAN (FAZLA) HİÇ Mİ, HİÇ HOŞLANMAM.. DARILMASINLAR..

KARDEŞİM "UTKU" TAKSİ ŞOFÖRÜDÜR BİZİM TOPTAN AYAĞIMIZ YERDEN KESİK BE!!

BU BİLMECEYİ ÇÖZÜP DE BANA SÖYLİYEN HANIMLARA ÇİKOLATA ALICAM..

NOT: ALTAN! SEN SUS YOKSA KARIŞMA HA!!

BEN MİNNACIKKEN

ÇOCUKLUĞUM HAVA MEYDANLARINDA, KEŞİFLER İCATLAR VE ELEKTRİK TECRÜBELERİ İLE GEÇMİŞTİR.. KAÇ DEFA ÇIPLAR TELLERE YAPIŞIP ELEKTRİKLE TOKAŞTIĞIMI ALLAH BİLİR...

"ÇORÇİL O TARİHLERDE KIZLARLA MATRAK GEÇERKEN, BEN BU SANDALYEYE KÜRSÜ NİYETİNE ÇIKIP "ZAFER İŞARETİ" YAPMIŞIM. FAKAT BİZİMKİLER BU İŞARETİ O SIRADA ALTIMI RAHATÇA ISLATMAMA YORUMLAMIŞLAR.

- BEN ŞAPKAYI ÇIKARMANIZI RİCA ETMİŞTİM KÜÇÜK HANIM!

BÜTÜN İNSANLARI SEVERİM. GÜLMEYİ VE GÜLDÜRMEYİ SEVERİM.. SEVDİĞİM ŞEYLER O KADAR ÇOK Kİ HANGİ BİRİNİ SAYAYIM ? CUMHURİYETTE RESSAMIM. "PAZAR" MECMUASINDA VE "TEF" DE ÇİZERİM.. SAKAL MEVZUUNDA BAŞA ÇIKAMADIĞIM "ALİ ULVİ" ARKADİŞİMİ PİPO REKABETİNDE YENİCAM.

İŞTE BEN BÖYLEYİM. BÜTÜN TEF OKUYUCULARINA SEVGİLER.. BAŞKA Bİ Şİ ÖĞRENMEK İSTERSENİZ TELEFON (PARDON AMA TELEFONUDA SEVERİM NAPİM) EDEBİLİR VE YA MEKTUP YAZABİLİRSİNİZ. NEŞELİ CIVILTILI GÜNLER'

TEL: 224299-98-90 19-22 ARASI
ADRES: CUMHURİYET GAZETESİ - CAĞALOĞLU - İST.

YAZISIZ

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den • alpaçin

— 14 —

Piechut, söylene söylene cebinden bir tomar para çıkardı ve Tafardel'e acı acı bakarak saymağa başladı...

— Beşyüz... Ah, şu politika... Bin... iyi iş yahu... Bin beşyüz... Bir de çok kârlıymış... İki bin...

Böylece, yana yıkıla beşbin frank saydı ve Oscar'ın eline tutuşturdu.

(Ayna) gazetesinin idareha - nesindeki zina olayı, bu suretle kapatılmıştı.

Matmazel Judith D'Azin ile Oscar'ın nikâhı, (Yeni Ayna) gazetesinin ifadesi ile «gayet seçkin bir topluluk» huzurunda kıyıldı. Parti faaliyetinin kızışmış olması, yeni evlilerin balayı seyahatine çıkmasına imkân vermemişti.

Mösyö Oscar'ın eşi bu hususta dert yanacak oldu, surat astı ama, gerek Tafardel, gerekse Piechut meselenin üstünde fazla durmadılar. Şunun şurasında seçime sadece birkaç gün kalmıştı. Ardından da Milletvekilleri seçimi yaklaşıyordu. Meseleyi yumuşak bir lisanla Madam Oscar'a anlattılar.

— Bir kere seçimleri kazanalım, ondan ötesi kolay. Politika, iktidara geçinceye kadar zahmetten ibarettir. Ondan sonra keyif faslı gelir. Bu işler hep böyle didinmeyle, mihnetle sürüp gidecek değil ya, dediler...

Yakın bir gelecekle ilgili olan bu vaadler, Madam Oscarı teselliye yetmişti.

— Eh, dedi. Hiç aklımda yokken, politik sebepler yüzünden evlendim. Halbuki hürriyetine delicesine bağlı bir kızdım ben... Herşey iktidara geçmenize bağlı olduğuna göre, bunu bir an önce gerçekleştirmek için elimizden geleni yapalım. Vatanın bize ihtiyacı olduğu gibi, bizim de iktidara ihtiyacımız olduğu anlaşılıyor...

III.

Seçim için propoganda kampanyası açılmıştı. Piechut'nun, şehrin tek tabelâcısına çizdirmiş olduğu afişler bütün duvarları kaplıyordu. Afişde özene bezene çizilmiş bir şarap şişesi ile, Piechut'nun fiyakalı bir portresi vardı. Partinin propaganda sloganı şuydu: Yemek masanıza PİECHUT şarapları, Belediye Başkanlığı masasına da PİECHUT yakışır...

Piechut, önemli sayılabilecek hiçbir rakibi olmadığından dolayı seçimi yüzde yüz kazanacaktı. Gene de telâşlıydı. Ticaret odasında, şehir halinde, Mühendisler birliğinde, Şöförler cemiyetinde, Demiryolu işçileri sendikasında yaptığı konuşmalardan fırsat buldukça okuyup yazmasını ilerletmeye çalışıyordu. Öğretmeni bizzat Mösyö Oscar'dı.

Piechut'nun çeşitli meslek birliklerinde, derneklerinde yaptığı konuşmalar esas bakımından birbirinden farksız şeylerdi. Aşağı yukarı daima aynı şeyleri söylüyor, sadece bahis konusu mesleğin ismini değiştiriyordu.

Meselâ Mühendisler birliğinde konuşurken:

— Mesleğiniz, dünyanın en şerefli, faydalı ve değerli hizmet kollarından birisidir. Memleketimizin parlak geleceği, sizlerin huzur içinde çalışmanıza, kafanızın selâmetine bağlıdır. Ailemde, yakınlarım arasında bu meslekten olan kimseler çoktur. Dertlerinizi, isteklerinizi, ken - di dertlerim ve arzularım kadar yakından bilişimin sebebi de budur zaten. Mühendisler olmasaydı hiçbir şey olmazdı, diyor, sonra da (Hammallar Derneği) nin toplantısına katılarak şöyle bir konuşma yapıyordu:

— Mesleğiniz, dünyanın en faydalı ve değerli hizmet kollarından belki de birincisidir. Memleketimizin nurlu yarını, sizlerin güçlü kolları üstünde yükselecek. Onun için, herşey sizin gücünüze, kuvvetinize bağlı. Ailemde, yakınımda bu meslekten olan kimseler çoktur. Dertlerinizi, isteklerinizi, kendi dertlerim ve arzularım kadar yakından bilişimin sebebi de budur zaten... Ardından, (Doktorlar odası) nın veya (Atlı arabacılar cemiyeti) nin toplantısına gidiyor, sadece meslek isimlerini değiştirerek gene aynı şeyleri söylüyordu.

Günün birinde, (Meyhane, bar, gazino ve bilûmum eğlence yerleri müstahdem ve konsomatrisleri derneği) nin toplantısına da davet edildi. Salondaki dinleyicilerden büyük bir kısmı fazla makyajlı, çok serbest tavırlı, açık saçık konuşmaktan, şakalaşmaktan çekinmiyen kadınlardı...

Kürsüye gelen dernek başkanı kısa bir konuşma yaptı:

— Biz eğlence yerlerinde çalışan kimseler, toplum hayatının gözü, kulağı ve ağzı sayılırız. Bizleri, eğlenceden başka bir şey düşünmiyen kimseler olarak tanıyanlar, politikayla ilgilenmediğimizi sanıyorlarsa yanılıyorlar. Böyle bir şey karşısında, onların da politikayı tanımadıklarını söyliyebiliriz. Politika, eğlencesiz olmaz. Her politikacının bir eğlence hayatı vardır. Şampanyasız, müziksiz, kadınsız politika dünyanın neresinde görülmüştür? Hatta daha ileriye giderek, politika yapmanın eğlenmek için bir vesile olduğunu iddia edebiliriz. Politika, eğlence dünyasına açılan bir kapıdır. Bunun ispatı da meydanda. Şehrimizde yakında yapılacak Belediye Başkanı seçimi ile çok sıkı bir şekilde ilgileniyoruz. Şimdi, sizlere Başkan adayı Mösyö Piechut'yu tanıtıyorum...

Piechut, sağa sola selâmlar dağıtarak ilerledi. Kürsüye çıktı. Her zamanki pozunu aldı.

— Derneğinizin sayın Başkanı çok doğru sözler etti. Eğlence hayatı, politikanın özü, esası, bel ki de ta kendisidir. Sizler, Piechut şaraplarının tadını yakından bilirsiniz Sözlerim, belki de şaraplarım kadar tesirli ve kuvvetli olmayacak. Fakat imâl ettiğim şaraplar gibi katıksız, saf, hilesizdir. Evet... Politik faaliyetlerin başında veya sonunda daima eğlence vardır. Bir memleket ne derece eğleniyorsa, eğ - lenmesini biliyorsa o nisbette refah ve saadet içindedir. Eğlenceden kaçan politikacılar, sıkıcı, sıkıntılı kimselerdir.

(Devamı var)

ÜLKE

★

BEKLEDİĞİNİZ

D E R G İ

★

ÜLKE

YEPYENİ BİR...

AKŞAM

7 den
70 e
kadar
herkesin
gazetesi

Arkadakiler - Evinize kadar size refakat edebilirmıyiz Baayan belkim sataşan filan olur !...